

શ્રી જગદંબાના પરમલક્ષણ

ભટ્ટ વક્ત્રભધોળાની વાણી.

જાપાની પ્રકટ કર્તા,

જાનભાઈ ઉર્ફે અંખાલાલ લલિતભાઈ ભંડાર

४. भाष्येकयोः क-यङ्ङ्यराज् मातानुं भदिर.

અમદાવાદ.

શ્રી ભટ્ટ વલ્લભધોજાની પ્રથમ જન્મતિ પ્રસંગે ત્રિજે દિવસે
શ્રી જગદંબાના પરમભક્ત અમરનાથ નિવાસી,
પટેલ જીવાભાઈ ભગવાનદાસ તરફથી
આ પુસ્તક ભેટ આપવામાં આવ્યું છે.

(सर्वे ह्यस्वधीनः)

સંવત ૧૯૮૧.

सन १९२५.

द्वितियावृत्ति-प्रत-१०००.

न्योछावर-लज्जित-श्रद्धा.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૨૧૨૯

ધી “સૂર્યપ્રકાશ” પ્રો. પ્રેસમાં મુળચંદ્રભાઈ ત્રીકમલાલે જાપ્યું
કળુપુર દક્ષિણ—અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૧૨૮- વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ '૫૫-૫૫૫ યોજાના ૫૫૫'

વિષય ૬- : ૪

પ્રાર્થના.

લક્ષ્મણપ્રવર ભટ્ટ વલ્લભધોળાની પ્રથમ જયંતિ પ્રસંગે ભટ્ટજી મહારાજના અને શ્રી જગદંબાના પરમલક્ષ્મણ અમદાવાદ નિવાસી શેઠ જીવાભાઈ ભગવાનદાસ તરફથી આ પુસ્તક ભેટ આપવામાં આવ્યું છે તે શેઠજીની શ્રી જગદંબા પ્રત્યેની ભક્તિ દર્શાવી આપે છે. આવાં ધર્મનાં પુસ્તકો વિનામૂલ્યે વહેંચવાનું શાસ્ત્રોમાં ઘણું પુણ્ય કહ્યું છે. તે પુણ્ય શેઠ સાહેબને પ્રાપ્ત થાય અને આવાં પવિત્ર કાર્યો તેમને હસ્તે તેમજ માતાજીના બીજા ભક્તોને હસ્તે થાય એવી અમે આશા રાખીએ છીએ.

શ્રીને સેવક,

વલ્લભધોળા જયંતિ.
અમદાવાદ.
તા. ૨૧-૪-૨૫

} પુનભાઈ ઉર્ફે અંબાલાલ લલુભાઈ ભટ્ટજી.

(કળીયુગનો ગરબો) રાગ ઉપરનો.

- પરમેશ્વરીને પાયે પડી હો, બ. કહુ કળીયુગનાં કર્મ;
અક્ષલ નથી કાંઈ એવડી હો, બ. શક્તી રાખજો ધર્મ. ૧
- જીવનું જીવન જડી હો, બ. મુખ ન લહે મર્મ;
અવતારીને આ ઘડી હો, બ. આઈજીએ રાખ્યો ધર્મ.
આ દીન દુઃખ દેખડાવીયા હો, બ. જનમીને કીધાં જોખ;
સમે સર્વે સંપડાવીયાં હો, બ. શુભવંત કીધાં જોખ, ૩
- હવે હૈયું નથી ચાલતું હો. બ. કઠણજ આવ્યો કાળ;
તુજ વિના કોઈ નથી આલતું હો, બ. પ્રજા થઈ પીડપાળ. ૪
- કળીયુગ આવ્યો કોપતો હો, બ. કરવા શુભ સંહાર;
લાજ મર્યાદ લોપતોં હો, બ. બ્રહ્મ કર્યા આચાર. ૫
- દુરમતી દીધી દેશને હો, બ. સુમતી કરાવી તાજ;
વિપ્રીત ધારી વેશને હો. બ. કળી કરે છે રાજ્ય. ૬.
- પ્રથમ પાહાર રસાવીયા હો, બ. પછે પૃથ્વી ડુબાઈ;
કાળ હુઃકાળ આવીયા હો, બ. પ્રજા ન પ્રીછે કાંઈ. ૭
- ક્રૂમાગેં સૌ ઊલટે હો. બ. તજ સૂમાર્ગ પંથ;
કર્યા કર્મ કુળે નવ ઘટે હો, બ. અરે ના આણું અંત. ૮
- મહાજન મોટા મહેશ્વરી હો, બ. માને બધા માનંત;
ત્રઠયાં દેખીને તપેશ્વરી હો, બ. જાત ન જાણી અંત. ૯
- ગો બ્રાહ્મણ સેવા તજ હો, બ. જોગી જતીને ધાય;
હાંણુ હોય અતી નવ લહે હો, બ. લક્ષ્મી લેહેરે જાય. ૧૦

- કથા સાંભળે કુપાત્રની હો, બ. ગમે ગરોડાના ભેશ;
 બેડુ તણ બય બત્રા હો, બ. દિલમાં ન ગણે દોશ. ૧૧
- ઉંચાનીચ એકઠાં મળી હો, બ. બેસે સૌ એકાંત;
 માને મન માની રગી હો, બ. બાણી ન આણે બ્રાંત. ૧૨.
- હિંદુ તરકમાં તું હવી હો, બ. સમજે સારો ઘાર;
 જાત ન જાણી જુજવી હો, બ. વરત્યો એકાકાર. ૧૩
- ધર્મ ગયો ધરણી ધરી હો બ. પુન્ય ગયું પાતાળ;
 પાપ રહ્યું સઘળે વશી હો, બ. નરનારી વૃદ્ધને બાળ. ૧૪
- દયા દેવ લોકે ગઈ હો, બ. દિસે નહીં લવલેશ;
 કુઠાં કર્મ કરે કાંઈ હો, બ. અવરને ઉપદેશ. ૧૫
- સત્ય રહ્યું સંતાઈને હો, બ. મુજે નહીં અદ્વમાત્ર;
 ઘટમાં રહ્યું ઘુટાઈને હો, બ. કળીએ કીધો કૂપાત્ર. ૧૬
- શત્રુ સગાં સંસારમાં હો, બ. વાધ્યું વહાલામાં વેર;
 અવીલોક્યું આ અવતારમાં હો, બ. કળી કરાવે કેર. ૧૭
- પ્રીતની રીત બધો ઘટી હો, બ. સ્વારથી થયો સ્નેહ,
 માયા મનમાંથી ઘટી હો, બ. તુરત દગો દે તેહ. ૧૮
- વ્યભીચારી વાધ્યા ઘણા હો, બ. કુલમાં ન ગણે કોય;
 માઠામાં ન મુકી મણા હો, બ. હદ હળાહળ હોય. ૧૯
- કુલ વધુ કંઈ પુટીલતા થઈ હો, બ. ગણે ન ગુરૂની લાજ;
 પૈસેપર પુરૂશે ગઈ હો, પ્રગટ પેખતાં આજ. ૨૦
- અણુઘટું અબિલોકીયે હો. બ. ઘટે તે ઘટતું સર્વ;
 કેમ કરી કોઈને ટોકીયે હો, બ. પ્રજા પૂર્વનું સર્વ. ૨૧

- વયવિના વિનતા વેશમાં હો, બ. ધારે ગર્ભ અનેક;
 દશદીશ દાખ્યું દેશમાં હો, વૃહ ગુણ વાઘ્યો વીશેક, ૨૨
- લક્ષણ લઘુતાનાં વધ્યાં હો, બ. તુચ્છ તણું ફલ થાય;
 નદીએ નીર બધે ઘટયાં હો, આયુશ અદ્યે જાય. ૨૩
- સંવત સત્તર સીતાશીએ હો, બ. શ્રુષ્ઠી તન્નયું સત્ય;
 અકળાવ્યાં ઘઠાશીએ હો, બ. વીધ વીધ પડી વીપત્ય. ૨૪
- અકરાકેર અતી થયું હો, બ. માઠા ઉડયા મેહ;
 દૈવત દુનીયાનું ગયું હો, બ. દુરબલ દીસે દેહ. ૨૫
- વીત વીના વયુધા થઈ હો, બ. રસ કસ ન રહ્યો લેશ;
 અમૃતતા અગળી રહી હો, બ. સ્વાદ ન પામે શેષ. ૨૬
- અન્ન અતી મોઘુ થયું હો, બ. અધર્મ વાઘ્યો અસાધ;
 કેકોની કરાળી જુવે હો, બ. એક એકથી અગાધ. ૨૭.
- ઉદર થકી ઉપજવીયાં હો, બ. ઉભય તણું જે અંશ;
 તે તન પેટ તન્નવીયાં હો, વીક્રે કરાગ્યો દંશ. ૨૮
- નિર્મળ જન મન નિસ્તર્યું હો, બ. એજ અધીક ઉત્પાત;
 વીશ્વ બધામાં વિસ્તર્યું હો, બ. વીશ્વાસી શુદ્ધાત. ૨૯
- આપી થાપણ આગવે હો, બ. જુઠા ખાચે સમ,
 ભરમે જુરને ભોગવે હો, બ. કુડાં થાયે કર્મ. ૩૦
- આપી સુકંત આપનું હો, બ. લક્ષ્મીને લલચાય;
 જે ધન જોડયું પાપનું હો, બ. તે ધન તેમ વપરાય. ૩૧
- જે હાકમ રક્ષા કરે હો, બ. ગયા તે હાન હાડ;
 અવળું આ જુગ આચારે હો, બ. ખેતર ખાચે વાડ. ૩૨

- ચોર ચાડીયા તે વડે હો, બ. નગર થયું નિર્ધન;
- ત્રાહી તણી તાળી ખડે હો, બ. રાત દીવસ અનુદીન. ૩૩
- માણસ જન ઘણા મુવા હો. બ. પરાં શહેર નદીપાર;
- કંઈ મંદીર ખાત્રી હુવા હો, બ. ભુભાસે ભયંકાર. ૩૪
- દેહ ધારી દુઃખી થકી હો, બ. દયા ન આણે મન;
- દીન દીન દુકીતતા થકી હો, બ. કાષ્ટ વત થયાં વદન, ૩૫
- છળ જળ લેદ ન છુટીએ હો; બ. પ્રસર્યો બહુ પ્રપંચ;
- ખુટયા માનવ ખુટીએ હો, બ. ખરૂં ન રાખ્યું સંચ. ૩૬
- વાંક વીધાતાનો નથી હો. બ. વાળ્યું તેજ લણાય;
- આપ ન જાણ્યું આપથી હો, બ. ભુટે ભલુ કેમ થાય. ૩૭
- નવ દીહું નવ સાંભળ્યું બ. હો, એ દુઃખ દુનીયામાંય;
- પાપ પ્રજનનું મળ્યું હો. બ. કહો જો કહીએ કયાંય. ૩૮
- ભુતળ ભુરદેવે નહીં હો, બ. સુરપુર કર્યા પ્રયાણ;
- હાજરા હજુર તમે અહીં હો, બ. પુરસ ન પામ્યા પ્રમાણ. ૩૯
- અપલક્ષણ સંસારમાં હો, બ. લોકે વાળી લીક;
- અરજ સુણી આ વારમાં હો, બ. બહુચર ભાગો બીક. ૪૦
- ઇંદ્ર આદી બધા દેવના હો, બ. કંઈ કંઈ કાખ્યાં કષ્ટ;
- નીર મોલે ગયાં નેવનાં હો, બ. શક્તિ રાખજો શ્રુષ્ટ. ૪૧
- મહાકાળી મહાકાળમાં હો, બ. સુણી કરો છો સાર;
- તે બળ બહુચર બાળમાં હો, બ. ઉગારો આ વાર. ૪૨
- હદ વળી હવાં શું બુવો હો. બ. પાપે પૃથ્વી ખવાય;
- સર્વનું સુમપણું બુવો હો, બ. પુન્યે પાપ પાળાય. ૪૩

- કોઈક સાધુને સત્યે હો, બ. સલખનપુરથી જાગ,
છેક વળેછે તુ છતે હો, બ. ઓલવ બળતી આગ. ૪૪
- સાદ્ય કરો ત્રીપુરેશ્વરી હો, બ. તમો તમ સામુ જોઈ;
પ્રીત કરો પરમેશ્વરી હો, બ. ઊઠો આગસને જોઈ. ૪૫
- સરજ્યાં સર્વે શક્તનાં હો, બ. સુરીનર જાયા જેહ;
છોજ જનેતા જગતનાં હો, બ. છોડ ન દીજે છેહ; ૪૬
- ઉછરીને ન ઉસેટીએ હો, બ. પ્રજા કુપાત્ર હોય પેટ;
વીસમ વેળાએ વેડીએ હો, બ. મા નહીં છુટો નેટ. ૪૭
- પાળ્યાં ત્યાં લગી પોખીએ હો, બ. પછે તણાઈ ન જાય;
સમા લગી સંતોખીએ હો, બ. મહેરમાં ન કરો મણાય. ૪૮
- ઘણી ગર્ભ થોડી રહી હો, બ. તેમાં નીત્ય ઘટાય;
ખોળીએ નહીં ખાંહ્ય ગ્રાહી હો, બ. પાર કરો પ્રભુતાય. ૪૯
- નજર કરો નેવાસી એ હો, બ. નગર કરો સરદાર;
વીશ્વ અવાસે વાસીએ હો, બ. પરાં શહેર નદી પાર. ૫૦
- મો માગ્યા મેહ મોકલો હો, બ. ખટરસ નાવે ખોટ;
સર્વ તણા હરી શોકડ્યો હો; બ. કડ્ડણ કીજે કોટ; ૫૧
- કામ દુરગા થઈ દુજીએ હો, બ. સુખ પામે સંસાર;
શ્રમ કરતામાં સુજીએ હો બ. નોધારાં આધાર. ૫૨
- ભુતળ ભુરને દીજીએ હો, બ. ભાત ભાતરસ ભોગ,
લાડ લડાવી લીજીએ હો, બ. વહાલાં ટળે વીયોગ. ૫૩

આર્ષ અમી છાંટેા નાખીએ હો, બ. છોડે ઢોડેને ગ્રામ,	
લગવતી લવમાં લાખીએ હો, બ. સમયાં પુરો કામ.	૫૪
નેવુંએથી નારાયણી હો. બ. ઘેરઘેર દ્યો નવનીધ;	
દેવી સદા સુખ દાયણી હો, બ. પરમેશ્વરી પ્રસિદ્ધ.	૫૫
ગરબો સુણી કળીકાળનો હો, બ. યથા શક્તિ દે દાન,	
પરતો બહુચર બાળનો હો, બ. પામે ધન સંતાન.	૫૬
વરણ અધીકાર વેદમાં હો, બ. લગવતી બ્રાહ્મણ એક;	
દ્વયર્યો અધીક ઉમેદમાં હો, બ. ત્રીપુરાન તણએ ટેક,	૫૭
તમે છો ત્રીભુવનના પતી હો, બ. સુર સુરેશ સમાન;	
વલ્લભ ગુલામની વીનતી હો, બ. સુણુને માણ કાન.	૫૮

ધનુષધારીનો ગરબો.

ધનુષ ધારીનું ધ્યાન ધરો ને, જેનું ધ્યાન ધરે બ્રહ્માય ને;
 સુરપતિ કેહે સેવા કરોને, જેને સેવે છે વિષ્ણુ સદાય ને. ધ. ૧
 જેણે ધનુષ્ય ધારિ ઘેરિયાં ને, કિધેા શક્તિ સંગાથે સ્નેહ ને;
 કારજ સકલ સમારિયાં ને, ધરિ દુખ ન પામ્યા દેહ ને. ધ. ૨
 સ્તુતિ પુરાણે જે સાંભળિ ને, વળિ વાંણિ વિખાંણે વેદ ને;
 કોણે ન અકળ કળા કળિ ને, આઈ અગમ અલેહ અછેદને. ધ. ૩

તત્વનું તત્વ એથિ નથિ જો, નથી એથિ સંસારનું સારજો;
 યોગ યોગેન્દ્ર કહો કાથ જો, આઈ આઈ છે અધમ ઉધાર જો. ધ. ૪
 પરતો પ્રતક્ષ પ્રથ્વી સ્થલે જો, જેના પુરણ પ્રગલ પ્રતાપ જો;
 દારણુ દૈત્ય દળ્યા બજો જો, તે તો યુગ સચરાચર છાપ જો. ધ. ૫
 એક સમે પ્રજ્ઞા લણે જો, મુખે કહેતા પ્રજ્ઞાંડ પુરાણ જો;
 શિલપણે શ્રવણે સુણે જો, શ્રોતા નારદ ચતુર સુજાણ જો. ધ. ૬
 ભગવતિ માહાત્મ આવિયું જો, માહા ધનુષ ધારિ માહાત્મ જો;
 નારદને મન લાવિયું જો, કહો ધનુષ્ય ધારી તે ક્યંમ જો. ધ. ૭
 નામ સુણિ રૂશિ નારદે જો, મુનિ રક્ષા મુંસાઈ જો;
 શું સમજી લખ્યું સારદે જો, સાંને ધરૂ ધનુષ તે આઈ જો. ધ. ૮
 જે જ્યાં તે ત્યાં ભવાનિયો જો, અંગે આયુદ્ધને આસન જો;
 એ કોઈ વાત ન વાનિયો જો, વિના પુછે ન માંને મન જો. ધ. ૯
 પ્રજા પતી પ્રત્યે પુછિયું જો, મુનિ નારદ કહો કહો સત્ય જો;
 તે તો સ્વરૂપ કહો કિયું જો, એની આઈ તે ક્યંમ ઉતપત્ય જો. ધ. ૧૦
 અવર ભવાનિ અનેક છે જો, વિના આયુદ્ધ કો ન જણાઈ જો;
 તેમાં અધિક વિશેષ છે જો, જે આયુદ્ધથિ આગળ ઈ જો. ધ. ૧૧
 એ આશ્ચર્ય મન ઉપજ્યું જો, મુને કહીએ કરી કરૂણાય જો;
 કોણ વરણ તે સ્વરૂપનું જો; અંગે ગૌર પતિ અરૂણાય જો. ધ. ૧૨
 ધનુષ ધારિને છે શું કર્યું જો, કહોને કોને કર્યા ઉપકાર જો;
 કોહોને સંકટ કેનુ હર્યું જો, કોહોને કેને ઉતાર્યા પારય જો. ધ. ૧૩

ત્યારે વિધાતા તે શમે જો, એથી તત્ત્વ નથી કાંઈ અન્ય જો.
 એરસ મુજને ઘણું ગમે જો, એથી તત્ત્વ નથી કંઈ અન્યજો ધ. ૧૪
 સ્વસ્થ મન્યે શ્રવણે ધરો જો, કહું ધનુષ ધારીનું કારણ જો:
 પરમેશ્વરિ પર તો ખરો જો, ત્રણ લોક તાણું તારણ જો. ધ. ૧૫
 ધરિ ધનુષ ધર્મ રાખીઓ જો, આઈ આવ્યાં અમરનિ ઓડ જો;
 સ્મૃતિ પુરાણે સાખિઓ જો, તર્ત તાર્યા તેત્રિસ કોડ જો. ધ. ૧૬
 ઈદ્ર ઈદ્રાસન તો મળ્યો જો, સર્વ સ્વધીને થઈ સનમુખ જો;
 દેવનો દાડો તો વળ્યો જો, માહામાયાયે ધાઈ ધનુષ જો. ધ. ૧૭.
 બ્રહ્મા કહે હું કહું મુખે જો, સુત સાંભળિ એ સર્વ થાય જો;
 વક્તાને રસ તો વધે જો ઉભય મલે જોગ કેવાય જો. ધ ૧૮
 શ્રીપુર નગર સોદ્યાંમણું જો, સશિ સૂર્ય સમો ઉજસ જો:
 સુર મુનિ લક્ષ્મ મોદ્યાંમણું જો, આદ્યે કાત્યાયનિનો વાસ જો. ધ. ૧૯
 અષ્ટ ભુજ ઓપે ઘણું જો, ધર્મ આઠેમાં આયુષ જો,
 માહા તેજ તે માતા તાણું જો, ઘણા દૈત્ય હણ્યા રણ યુદ્ધ જો. ધ. ૨૦
 ખડગ ખપર ખાંત્યે ધર્મ જો, પરિ પદ્મ ગદા સંખ ચક્ર જો;
 મુસલ કરવર આ વર્ધા જો, કટિ ખાંણુ ધનુશ કર વક્ર જો. ધ. ૨૧
 સદા સુધા સુખમાં પીએ જો, કરે મહિષ અજાનું અસન જો;
 દુષ્ટ દમ્યા દેવિજીએ જો, કરિ સિંહ તાણું વાહન જો. ધ. ૨૨
 તે કાત્યાયનિના તનથિ જો, કિધાં ત્રૈણ પ્રગટ સ્વરૂપ જો;
 માએ વિચારીને મનથી જો, રચ્યાં રૂપ સ્વરૂપ અનુપજો. ધ. ૨૩

સ્વેવા રક્ત પિતા કર્યા ને, જેનાં પ્રબલ બળ પ્રાકંભ ને;
 ત્રણે મળિને તપ આચર્યું ને, કિધા આપ આપણા આશ્રમ ને. ધ. ૨૪
 સ્વેતા સ્વેત ગિરિ એ સહિ ને, ગંધ માધે રહિ આ રક્ત ને.
 મેરૂ શિખર પિતા રહિ ને, જેના જશ તે વક્તા જક્ત ને ધ. ૨૫
 એવે અસુર તે કાલમાં ને, હુવો મહા બળિઓ બળવાંન ને;
 પ્રગટયો તે પડ પાતાળમાં ને, જેનું લંકાસુર છે અલીધાન ને. ધ. ૨૬
 અતુલિત બળ આધે થકો ને, ઉપજ્યો જેવો જનમનો વ્યાલ ને;
 દેશ દમ્યો બધ્ય નાયકો ને જન જીવને મહા જંજલ ને. ધ. ૨૭
 જાત્યે જાંણ્ય થયો જેટલો ને, કિધી સકલ સુધ્ય સંભાલ ને;
 પાપી પજ્યો પગ એટલે ને, પેલે જીત્યું તે પડ પાતાલ ને; ધ. ૨૮
 પાતાલ જીતીને વિચારિયું ને, મે તો એતો કિધા વશ વર્ત ને;
 લેવા મૃત્યુ લોક ધારિયું ને, આવ્યો અવનિ ઉપર તે તર્ત ને. ધ. ૨૯
 સૈન સન્ન માયા મર્ધ ને, સંજ્ય સુભટ ને પરિવાર ને;
 હુય ગજ રથ દળમાં કંઈ ને, ચાલ્યો અવનિચક મોજાર ને. ધ. ૩૦
 આધે ઉત્તર ઝિતિ કરિ જો, પછે પુરવ કિધા પ્રયાણ જો;
 દક્ષ પશ્ચિમમાં ફરિ જો, ઝિતિ જક્ત વળાડયાં નિશાણ જો; ધ. ૩૧
 ચ્યારખુંટ ચક્રો થયો જો, દિધા દેશપતિને દાંડ જો;
 પછે અમરપુરમાં ગયો ને, ઝિતિ સપ્રદિપ નવખાંડ ને. ધ. ૩૨
 સુરપુર ઝિતને સાંચરિયો ને, ઘડે ગાજીને કિધું ગવાંન ને;
 ઈંદ્ર સદાંન જઇ આંતરયો ને, લિધુ ઈંદ્રનું ઈંદ્રાસન ને. ધ. ૩૩
 વિશ્વ વિશે વાપી વક્રી ને, એક અસુર હુઓ ઉતપાંન ને;
 લંકાસુરના ભય થકિ ને, બધ્ય કંપે તે ત્રણ ભુવાંન ને. ધ. ૩૪

સુરપુર તજીને નાશિયા જો, નાઠા મુનિવર મુકીને ઠામ જો;
 ગિરિ ગુફા જઈ વાશિયા જો, મુક્યા માહા મનોહર ધામ જો. ધ. ૩૫
 બેઠા અસુર ઇંદ્રાસને જો, બંધ ધરી પોતાના એધાંજી જો;
 વશ કર્યા સ્વર્ગ વાસને જો, વર્તી ભંડાસુરની આંધ્ર જો. ધ. ૩૬
 દેવ દેવાંગના શોકમાં જો, સુણી સર્વ રહ્યા સંતાઈ જો;
 ત્રાસ પડ્યો ત્રૈલોક્યમાં જો, ફરે ભંડાસુરની દવાઈ જો. ધ. ૩૭
 પસુપક્ષિને પાઠમાં જો, સરિતા સિંધુ શશિને સુર જો;
 જીવ અયોનિને ગાડમાં, કોઈ ભંડાસુરથિ નહિ દુર જો. ધ. ૩૮
 ચર કાય લોપિયા જો, લોખ્યા હવન હોમ ખટ કર્મ જો;
 ભંડાસુર ભડ કોપિયો જો, લોખ્યા વેદ શાસ્ત્રના ધર્મ જો. ધ. ૩૯
 રાજ્ય કરે રૂડી રીત્યશું જો, સર્વસંગિને સુખ દાતાય જો;
 પાળે પોતાનાને પ્રીત્ય શું જો, દેખી દેવને સનમુખ ધાય જો. ધ. ૪૦
 દેવ માહા દુઃખ પાંખીઆ જો, સહુ સુર થઈ ગયા શુન્ય જો.
 એમ અતિ દિન વામિયા જો, પછે બોદ્યા મલિ માહા મુંન્યજો. ધ. ૪૧
 સુર પત્યને કરે વિનતી જો, હવે કરવો તે કવણ ઉપાય જો;
 સાદ્ય ન થાય ટોહોનિ વતિ જો, ભંડાસુરને ભયે ન રહેવાયજો. ધ. ૪૨
 સુરપતિ સુર પ્રત્યે કહે જો, તમે સાંભલિયે સુરજન જો;
 પ્રાંઘસદન પ્રાંઘા રહે જો, જે કૈયે સકલ કારણ જો. ધ. ૪૩
 ઈંદ્ર અમર એકઠા થઈ જો, આળ્યા પ્રજાપતિને પાસ જો;
 વિનવિયા વિધિને જઈ જો, કીધાં સકલ કષ્ટ પ્રકાશ જો. ધ. ૪૪
 સ્તુતિ કરિ પ્રાંઘ તણી જો, સહુ સુર સહિત સુરપત્ય જો;
 થોડા માંહે કહિ ઘણી જો, હવે કશિ હમારિ ગત્ય જો. ધ. ૪૫

પ્રજા પત્ય સત્ય સાંભળો ને, અમો સર્વ તમારાં શ્રદ્ધાને;
 વિધાતા વારે વળો ને, ક્રિયા કરિને કાપો કષ્ટ ને; ધ. ૪૬
 સ્થાનક બ્રહ્મ થયા હમો ને, રૈયે આઠે પોહોર ઉદાસ ને
 પિતા મહુ માનો તમો ને, તેનો નથિ ખમાતો ત્રાસ ને. ધ. ૪૭
 આવ્યો અસુર પાતાળથી ને, જેનું લાંડાસુરછે નામ ને;
 માહાબળિયો કળિકાળથી ને, ફેડ્યા નર અમરના ઠામ ને. ધ. ૪૮
 નેતાં જગત બધ્ય જીતીઓ ને, કરે ઇંદ્રપુરિનું રાજ ને;
 અમને વિપત્યો ઘણી વિતિયો ને, સર્વ સુખ કરાવ્યાં તાજ ને. ધ. ૪૯
 બ્રહ્મા કહે સુર રાજ્યને ને, ધણિ ધોલાગઢ બધ્ય જાવો ને;
 ને કરવું હોય કાજને ને, સર્વ સ્વેતાને આરાવો ને. ધ. ૫૦
 સ્વેતા તે સંકટ ટાળશે ને, સેજે સરશે તમારાં કાજ ને;
 આવ્યાં વિધન આઈ વાળશે ને, મોટિ મહારાજાધિરાજ ને. ધ. ૫૧
 વચન વિધાતાનાં સુણિ ને, સર્વ સુર થયા રણિયાત ને;
 વળ્યા સકળ સ્વેતાભણી ને, જે કો નર અમરની જાત્ય ને. ધ. ૫૨
 ઇંદ્ર અમર એકઠા થયા ને, આવ્યા સ્વેતા ગિરિને સમિપ ને;
 પર્વત બધ્ય થઈ ગયા ને, આવ્યાં અવિલોક્યાં મહિપ ને. ધ. ૫૩
 ધ્યાન ધરિ બેઠાં આઈજી ને, મન મુકિને રાગને દ્વેષ ને;
 નેયાં જનુનિ સુખદાર્જી ને, આઈ આંખ્યાનિ મેષાંન મેષ ને. ધ. ૫૪
 આગળ કરે બેડિ રહ્યા જો; આઘે ઇંદ્ર અમર સૌ કોય ને;
 કાલાવાલા કરી રહ્યા ને, આઈ આંખ્ય ઉઘાડિ જોય ને. ધ. ૫૫
 ભક્તિ ભવાનિની કરે ને, ભાવે ભણે પાઠ ગુણ ગાય ને;
 ઉદો ઉદો મુખ ઉચરે ને, કહે સાહ્ય કરો મહુ માય ને. ધ. ૫૬

સમરે અમર એકે મન્યેં ને, તુતો તારણુ તેત્રિશ કોડ ને.
 ઉચરયા એમ અન્યો અન્યેં ને, ભંડાસુરના ભયથકિ છોડને. ધ. ૫૭
 આઈજી આઘ વિચારીને ને, તમો સદા કરોછો સાહ્ય ને;
 આ અવસર ઉગારિયે ને, મયા કીજીએ મહં માય ને. ધ. ૫૮
 સત્ય કહિએ તે બાઈ આ સમે ને, અમો તમેવડે પોશાઉને;
 શક્ત હોય સહુ નમે ને, હમો પ્રતમા થઈ પુળઉ ને. ધ. ૫૯
 એવાં વચન આઈ સાંભળિ ને, દેવી દેવ પ્રત્યે કહે વાત ને;
 સ્થાનેક જાઓ સહુ વળિ ને, એ અસુર કરિશ નિપાત ને. ધ. ૬૦
 અમર વર લેઈને વળા ને, આવ્યા પોતાપોતાને ઠાંમ્ય ને;
 અંગ આનંદ ઘણું ઉલટયો ને, લાગ્યા આપ આપણે સહુ કામ્ય ને. ધ. ૬૧
 પછે પ્રગટ પરમેશ્વરિ ને, આંણિ દેવ તણી મન દાઝ ને;
 વારે વળ્યાં વિશ્વેશ્વરિ ને, પોતે જાણી પુરવનિ દાઝ ને. ધ. ૬૨
 બુદ્ધિ રૂપ બાળા થઈ ને, વશિ નારદના ઘંટ માંય ને;
 કુટિલતા ઉપનિ ઘણિ ને, કે કળો કરાવું કયાંય ને. ધ. ૬૩
 આઘે નારદનું એ કામ છે ને. બિજી બાળાએ આપિ બુદ્ધ ને;
 નવખંડમાં જેનું નામ છે ને, ઘણા ઘરમાં ઘલાવ્યા વિરોધ ને; ધ. ૬૪
 મુનિએ મનં દ્રોડાવિયું ને, પોતે પંડે વિચાર પ્રશ્ન ને;
 અસર કોમંત્ર નાવિયું ને, દંષિ દૈત્ય ઉપર ગઈ દ્રષ્ટ ને. ધ. ૬૫
 નારદ નગર થકિ પળ્યા ને, આગ્યા ઇંદ્રપુરિમાં આપને;
 ભંડાસુરને જઈ મળ્યા ને, તેનાં પુરણુ કરવા પાપ ને. ધ. ૬૬
 આસન થકિ ઉભો થઓ ને, ભંડાસુરે કર્યો પ્રણામ ને;
 સનમુખ કરનેડી રહ્યો ને, કહો મુજ સરખું કામ ને. ધ. ૬૭

આપ્યું આસન લાંડાસુરે ને, ખેઠા નારદ દેવ પ્રમાણુ ને;
 માડે રાજ ત્રૈલુ પુરે ને, કરે અસુર આપ વિખાણુ ને. ધ. ૬૮
 ચૌદલુવન નવખંડમાં ને, મુવો નારદ માડે નામ ને;
 ભડ નહી કો બ્રહ્માંડમાં ને, મુજ સાથે કરે સંગ્રામ ને. ધ. ૬૯
 મુજ સરખો નહિ મહીપતિ ને, મેતો વિશ્વ કિધુ બધું વંશને;
 સકલ સ્મૃધ્ય મારે છતિ ને, જીવો જગત હમારા જરા ને. ધ. ૭૦
 અષ્ટ સિધ્ય નવે નિધ્યશું ને, આજ ઉભીછે મારેદાર ને;
 રિધ્ય સકલ વિધ્ય વિધ્યશું ને, આજ ભરિછે મુજ ભંડાર ને. ધ. ૭૧
 નારદ કહે રાજી કરે ને, આજ દોલત તુજ દરબાર ને;
 એ સુખ બધ્ય તારે ખડે નં, હોય સ્વેતાગિર ઘેર નારય ને. ધ. ૭૨
 કહિ અસુરને એટલુ ને, મુનિ પામ્યા તે અંતર ધ્યાન ને;
 કાંમિ થયો ભડ કેટલું નં, અતિ અંધ થયો અજ્ઞાન ને. ધ. ૭૩
 કુડો અસુર કામે કટયો ને, ગયો સ્વેતાગિરિમાં મુઢ ને;
 પર્વત બધ પાગે ચઢો ને. હુઓ ગિરિશિખર આડે ને. ધ. ૭૪
 જોયાં જનુનિને જેટલે ને, વશ થયો તે દત્ય વિકટ ને;
 અસુર અભાણુ કેટલો ને ગયો સ્વેતા સમિપ નિકટ ને. ધ. ૭૫
 મુરખ નિર્મિને હર્ષિયો ને, નખશિખ સ્વરૂપ મુદેહ ને;
 ઓપમા અંગો અંગ સખિયો ને, નૂવ જોખન બાળે વેશને, ધ. ૭૬
 દૈત્ય કહે દેવિ પ્રત્યે ને, નારી કોણુ તમારી ભત્ય ને;
 વરયાં કે કંન્યા વૃત્યે ને, એમ અસુર વળુંધો વાત ને. ધ. ૭૭
 અંગોઅંગ અવલોકિયાં ને, અતિ આતુર હુઓ તે અસુર ને;
 તરત ભવાંનિને ટોકિયાં ને, કેવા માંહી ન કીધું કસુર ને. ધ. ૭૮

ઉઠો આવો ઘેર માહેરે જો, સુષ્ય સુંદરી પ્રાણજીવન જો;
 હું વશ વર્તિયો તાહેરે જો, તુજ ઉપર માહાદ્ મન જો. ધ. ૭૬
 મેં મારે મંજ તુ વરિ જો, તેમાં અંતર ન મળે અંથ જો;
 ભામ્યની તુ ભાગ્યે ભરિ જો, તારે મુજ સરખો શિરકંથ જો. ધ. ૮૦
 એવાં વચન સુષ્યાં સુંદરિ જો, બોલ્યાં દૈત્ય પતીની સાથ જો;
 તો હું તમને વડે ખરી જો, યુધ્ધે જીતે જો મુજ સંગાથ જો. ધ. ૮૧
 બાળા ન બોલ્ય ચઢ્યું ચઢવું જો, એમ ઉચરે અસુર પ્રગટ જો;
 કામ્યનિ સંગેકોઈ વઢ્યું જો, અંગે ધારિને અસ્ત્ર શુભટ જો. ધ. ૮૨
 માયા કહે વૃત્તમું હવું જો, મુને જીતે તેને હું જાણું જો:
 તુ જીતે તો તુંને રહું જો, નૈતો ક્ષણું માત્રમાં ખાઉ જો. ધ. ૮૩
 દૈત્ય કહે મૃત્યુ આવિયું જો, આઘે અખળાનિપટ અજાણ્ય જો;
 આપણું મન સમજાવિયું જો, હવાં કરું ગાત્ર લંગ નિરવાણુ જો. ધ. ૮૪
 એમ કહીને ઉભો થયો જો, આવ્યો ઉત્પત્તિ આકાશ જો:
 સનમુખ યુદ્ધ કરવા ગયો જો, પોતે પરમેશ્વરિનિ પાશ જો. ધ. ૮૫
 માયા કહે મુખ સાંભળે જો, હવે હું કર્ણું મધુપાન જો;
 પછે તું અકળ કળા કળે જો, જો જો શાં દર્ઉછુ સનમાન જો. ધ. ૮૬
 પેલે મુઘાંપાને ચઢાંજો; પછે આયુદ્ધ ધાર્યાં અંગજો,
 મદમતયૈ માતા વઢાંજો, લડ લાંડાસુરને સંગજો. ધ. ૮૭
 આઘે ગદા યુદ્ધ માંડિયું જો, પછે મુસલ માર્યા મારજો,
 દૈત્યે ન સ્થાનક છાંડીયું જો, સનમુખ સહે માહા પ્રાહારજો. ધ. ૮૮
 કપે અમર દુજે ધરાજો, હસે દિશા દિસે લયંકારજો;
 શેષ કમઠ સલક્યા ખરાજો, મારે માતાજી માહા મારજો. ધ. ૮૯

લાડ લાંડાસુર લગવતિને, એવું યુદ્ધ ન કોય અરાંભુને;
 એ રજ ઉડયો પગવતિને, જેણે છાયો ગગનમાં ભાંચુને. ધ. ૯૦
 અસુર ઉરમાંહી ઘડયોને, બલ બાલાનુ ન કલાયને;
 એ ક્યંમ કર મારે ચઢયોને, માંડુમલ મલયુદ્ધ તે મલાયને. ધ. ૯૧
 પછે મલ યુદ્ધ તે માડતાંને, જઈ આઘ્યા જનુનિના હાથને;
 ક્રિટિ અહિને કર છાંડતાંને, પછી ભરી લાંડાસુરે બાથને. ધ. ૯૨
 બાંચ તળે માને ઘાલતાંને, મુટ મન વિચારે પેરને;
 કર્યાં ચરણ પછે ચાલતાંને, લેઈ જાઉ હુ મારે ઘેરને. ધ. ૯૩
 ઉતપત્યો આકાશમાં ને, વાધ્યો વાયુ વેગે પળાયને;
 એમ વિચારે વિમાંશમાંને, એતો મારો કાળ અબલાયને. ધ. ૯૪
 માયે વિચાર્યું બાથમાંને, બળે પુરવ દિશાયે પલાઉને;
 એનું આબ્યું મૃત્યું હાથમાંને, હવે ગડગડાટ લેઈ જાઉને. ધ. ૯૫
 એને આંહાં નથિ મારવોને, એમ આઈ કરે છે વિચારને;
 શત્રુને ત્યાંહાં મંહારવોને, જાંહાં ઘરધરા ખેડારને, ધ. ૯૬
 બગલ થકિ બાળા બળેને, લાબ્યાં ગડગડાટ ગુજરાત્યને;
 ન્યાં રાજ્ય કિધુ રાજા નળે ને, નથ નરોડું વિક્ષાતને. ધ. ૯૭
 નેર કરિને થયાં જુઓવાં ને, લાંડાસુરતે ભવાંનિદે ગાળને;
 તતબર યુદ્ધ કરવા હવાંને, માંડયું દારૂ યુદ્ધ વિકરાળને. ધ. ૯૮
 ત્યારે બોલ્યાં ત્રિપુરેશ્વરીને, તારા ઇંધને તું સંભારયને;
 એમ વદે આઈ ઇશ્વરીને, અલ્યા હવણાં હણુ છું આ ઠારને. ધ. ૯૯
 એતો અસુરને વિહારવોને, માટે માયે વિચાર્યું મુળને.
 એનો ન વંશ વધારવોને, તારે માર્યું તે તર્ત ત્રિશુળને. ધ. ૧૦૦

લેલું અસુરના અંગમાંને, બળે ચિત ચઢુ તવ ચાકળે;
 થયો ગાત્ર ગતિ લંગમાંને, વલિ બઠયો પોકારિને હાકળે. ધ. ૧૦૧
 ત્યારે ધનુસ માએ ધારિયુંને, બળે તાંણુ તે કાંન પ્રમાણુને;
 શત્રુના શિશ સંહારિયું ને, એક મુકિ કપાસ બાણુ ને. ધ. ૧૦૨
 પડયો અસુર ઢળ્યોને, તેના પડતાં વેંત ગયા પ્રાણુને;
 આઘ અંત સફલે ફટ્યોને, આઘએ આપ્યુ તે પદ નિરવાંણુને. ધ. ૧૦૩
 પુર્વ પાપ સંખંધિ ને, મળ્યો માનવીનો સંતોક્ષ ને;
 છુટ્યો કર્મના બંધથી ને મહુમાંયે પમાડ્યો મોક્ષને. ધ. ૧૦૪
 માર્યો અસુર માતાજીએને, કિધુ પ્રબળ બળ તે કાળને;
 માહા માયા મન રીઝીયેને, બેઠાં તેજ સરોવર પાળને. ધ. ૧૦૫
 દેવનાં હુંદલિ ગડગડ્યાંને, કરે ચંદન પુષ્યની વૃષ્ટને;
 અંતરિક્ષધિ પાગે પલેને, ન્યાહાલે નેણુ ભરિભરિ દ્રષ્ટને. ધ. ૧૦૬
 આવે અમર નર નારિયોને, ધશાં ધનુશ ધારિછે જ્યાં હુને;
 પુજવા માત પધારિયોને, લેઈ પુજા વિધ્ય વિધ્ય ત્યાંહુને. ધ. ૧૦૭
 સુરંગના સોહ્યામણાં ને, સઉ સોલ સન્ધ્યા સણુગારને;
 દેવિને દેવા વધાંમણાં ને, આવે ધનુસધારિ દરબારને. ધ. ૧૦૮
 નૈણે તે કાજળ સારિયાંને, કિધિ કુમ કુમ પીયળ કપોળને;
 અદભુત અંબર ધારિયાં ને, બધ્ય મુખ ભરયાં તાંબોળને. ધ. ૧૦૯
 મુક્તા થાલ ભરાવતાંને, લેઈ આવ્યાં સૌ ભાંઘાણી પાણુને.
 ભોજન ભોજ ધરાવતાંને, નારિ ભાવ્યાં સકળ નિરવાંણુ ને. ધ. ૧૧૦
 કરિ કનકની ગાગરિને, સુકયાં સિફલ શિશ અકેકળે;
 માનુનિ બધ માંથે ધરિને, ચાટ્યાં ચંચલ ચાટ્ય વિશેકળે. ધ. ૧૧૧

સુંદરિ સહુએ તે થયાંને, મલિ પ્રેમદા પરમ પુનિતને;
 શુષ્કવતિ મૌહલે ગયાંને, વાટે ગાય વધામણાં ગિતને. ધ. ૧૧૨
 લેર લુગલ વાને લલાંને, વાને પંચ શબ્દ વાજિત્રને;
 ગંભીર વાળાં વાને લલાંને, વાને વેણુનાદ વિચિત્રને. ધ. ૧૧૩
 આગળ નાચે અપ્સરાંને, કોડે કીનર કરતાં ગાનને;
 આવ્યા ધનુશધારી ત્યાં સરાને, સુર સહિત સુર રાજનને. ધ. ૧૧૪
 ઈંદ્ર અમર થયા આગળે ને, પુઠે દાશી સહીત સ્થેમાંચને;
 આવિ નરોડાની ભાગળેને; ચાલ્યાં સુર કરિ સમદાયને. ધ. ૧૧૫
 આગલ ઈંદ્રાણી વહેને, ઉર અંતર અતિ આનંદને;
 સુર સુંદરિ સાક્ષે વહેને, સહુ સરદ પુનમનાં ચંદને. ધ. ૧૧૬
 ઈંદ્ર અમર આવ્યા સહુ ને, ધશા ધનુશ ધારિને જાગ્ય ને;
 સનમુખ કરનેડી બહુને, એલે શિશ નમાવ્યા પાગ્યને. ધ. ૧૧૭
 ભાવ્યાં ભવાંનિને ભાવતાંને, આનંદ અંતરમાં થયાં સ્થાનને;
 માણને મોતિડે વધાવતાંને, માંડયો પુજા તણા આરંભને. ધ. ૧૧૮
 પ્રસન્ન થઈને પુરંદરિ ને, પેહલે પોતે પખાળા પાચને;
 હિલાં અમર યુત અંમરિને, સહુ સાથે કરો પુજાયને. ધ. ૧૧૯
 ચંદન કુમ કુમ ચરચિયાંને, વળી અક્ષત અખીલ શુભાલ ને;
 અંજ સુગંધે ચરચિયાંને, પુષ્પાં જમ પુરવનો ચાલને. ધ. ૧૨૦
 મા ભઈ બુધને માલતિને, યુત પારજાત મંદારને;
 શુભે શુશિને ગલે ગાલતિને સહુ સાથે સમર્પે હારને. ધ. ૧૨૧
 માથેથી ગાગરિ લેઈને ને ત્રહી કાંમનીએ કર મધ્ય ને;
 કુંપ દિપે ફળ દેઈને ને, મુંકી માત મોં આગળ બધ્ય ને. ધ. ૧૨૨

કરી આરતિ શણુગારની ને, માને નિરખે અમરનર નાર ને;
 શોભા શક્ત ઉદારની ને, નેઈ નેઈ બય બદ્ધીહાર ને. ધ. ૧૨૩
 લોગ લવાનિને ધરિ ને, ભરી મેઘ્યાં કવક જળ પાત્ર ને;
 માંડાં અંતરપટ અંતરિ ને, કરે સ્તુતિ સકળ શુર માત્ર ને. ધ. ૧૨૪
 આઈજી આપ આરોગીએ ને; જાણી દિનને આણી દયાય ને;
 માત માહારસ લોગીએ, ને લાજે ચૌદલુવનની રાય ને ધ. ૧૨૫
 પોખી રહ્યાં પરમેશ્વરી ને, માએ મુખ કરયા મુખવાસ ને;
 નારી અમર અમરેશ્વરી ને, સહુ દેવ રહ્યા થઈ દાસને. ધ. ૧૨૬
 પછે પંચઆરતી કરી ને, કર લેઈ વધાવ્યાં કુસુમ ને;
 તનમન ધન બંધ વારતિને, નેઈ નેઈ જનુનિને બ્યંમને. ધ. ૧૨૭
 ધનુષધારી મા ધારણા ને, સહુ સુર ઉગારયા શક્ત ને;
 એમ કહીને લેઓ વારણાં ને, ભાવે કરી લવાનિનિ ભક્તને. ધ. ૧૨૮
 એવુ અમર મન આપના ને, સહુ સાથે મળીને સમય ને;
 ધનુષધારીની કરી સ્થાપના ને, બ્યાંડાં નલતું નરોડું નંચને. ધ. ૧૨૯
 ગોખ ઘડાવ્યો માતાજીએ જો, કરે રૂશિએ આવાહન જો;
 આઈજી આપજિરાજીએ. મુકયો માઠ ત ચરિને ચંતનને. ધ. ૧૩૦
 ખારે મેઘ મળી ગાજીઆ ને, ઉઠયા અમૃતના વરસાદને;
 ભય લવાનિયે ભાગિયા ને, લેરયે ગાજતે સાગર સાતને. ધ. ૧૩૧
 જે જે જે જડતમાં થઈ ને, જન જાત્યને જેજેકાર ને;
 દુખ દારિદ્ર બાધું ગયું ને, વામી ચિપત્ય વર્ણ અહારને. ધ. ૧૩૨
 દેવ દેવી સંતોકિયાં ને; ધરી હરખના કરીને કવન ને;
 પંચામૃત યુત પોખીયાં ને, આખ્યાં કાશ્યાણને લોજનને. ધ. ૧૩૩
 વિમ્બ જમિ પરવારીયા ને, આખ્યાં મુગી માનની પસય ને;
 સુખે સજામાં સધારીયાં ને, સહુ સાથે મળિ સમુદાય ને. ૧૩૪

વીમ્ન પુલ્લ કરી કાળને જો, પછે પુષ્પ સમર્થિ માળ જો;
 હય ગજરથ કરી સાળને જો, આર્ષિ ઈદ્ર સદા સુખપાલજો. ધ. ૧૩૨
 અવર સામગ્રી મગાવતાં જો, આણી ગણતાં તે નવ ગણાય જો;
 ઈદ્ર ઈદ્રાણી આપવાં જો, દીધી દાન ઉપર દક્ષણાય જો. ધ. ૧૩૬
 વિમ્ન સંતોષ્યા પ્રેમજી જો, બોલ્યા ઇદ્રાદી સર્વે દેવ જો;
 વરસ એક મધ્યે નીમજી જો, આઈ અહીં આવીશું અહમેવજો. ધ. ૧૩૭
 એ વરત લેઈને ઊઠીયાં જો, રહ્યાં ધનુશધારી સાનીધ્ય જો;
 તરત ભવાની તુઠીયાં જો, બાળો અમર કરો જઈ સિદ્ધ જો. ધ. ૧૩૮
 રાજ્ય કરો જઈ સ્વર્ગનું જો, ણધાં પાળો પ્રજાનાં લાડ જો;
 હર્થું સંકટ સુર સર્વનું જો, માતા ધનુશધારીનો પાડજો. ધ. ૧૩૯
 ઈદ્ર અમર વર લેઈને જો, ચાલ્યા મારગે માગી વિદાયજો;
 માતાને મહાજશ દેઈને જો, સર્વ સુર મળી મુમુદાય જો. ધ. ૧૪૦
 સુરપતિ સુર પંથે ચાલતાં જો, બાળાં વાળે તે ઢોલ નિશાનજો;
 આવ્યાં મદીર પછે માલતાં જો, આપ્યાં યાચકને જશ દાનજો. ધ. ૧૪૧
 ઘેર ઘેર આનંદ ઉપન્યો જો, બાંધ્યા તરીયા તોરણ સહુ દ્વારજો;
 સરથા મનોરથ ભુપનો જો, કરે માનુની મંગળ ઊચારજો. ધ. ૧૪૨
 સુર પત્ય મૌરત જોઈનેજો; બેઠા બહી ઠણિને તરતજો;
 સ્વર્ગ સકલ રહું મોહિનેજો, બાળ્યાં વિધ્ન ભવાનિ આવકતજો. ધ. ૧૪૩
 રહ્યા અમર આનંદમાંજો, કરે દેવ દેવગના જોખજો;
 છક્યાં તે આહુણા છંદમાંજો, જોયો ધનસધારીનો જોખજો. ધ. ૧૪૪
 સ્વેતા ત ચૈતન ચૈતને જો, વલિ લક્ષ્યકી લહેવાયજો;
 ધનુશ બાણે હણ્યો હૈતનેજો, માટે ધનુશધારિ કહેવાયજો. ધ. ૧૪૫
 કથા પ્રહ્લાડ પુરાણમાંજો, પિતા મુનિનો સંવાદજો;

જાકત ઉધારણુ પ્રમાણમાંને, મહામુનિ તેં લેહે મુરબંદને. ધ. ૧૪
 પ્રજા પત્ય કહે પુત્રનેને, કહુ ધનુશધારિનું ચરિત્રને;
 માંણે સુખે ઘર સુત્રનેને, કરેને જીવ ગાન પવિત્રને. ધ. ૧૪
 અગણિત ગુણુ ધન બાઈનાને, શિખે સાંભળે જે કોઈ ગાયને;
 ઉત્તમ અંક કમાઈનાને, સેજે સુખા સિંધુમાં નાહાયને. ધ. ૧૪
 ઉદ્ર નગરને આદરેને, કરે ધનુશધારિને પ્રગટને;
 સેવક પુરાણમાં સાદરે જે, માટે ગાવું તે નિત્ય લાગટને. ધ. ૧૪
 જે જન ગાશે જુક્તસુ જો, તે તો પામે પદારથ ચારને,
 કાંમ કસુ તેને મુક્ત સુને, તે તો જીવન મુક્ત અવતારને. ધ. ૧૫
 આયુધ્ય અતિશે ભોગવને, ધનદારા પુત્ર સંતાનને.
 ખટરસ સ્વાદે આરોગવેને, આંખે અંતકાલે વૈમાનજો. ધ. ૧૫૧
 સદૃષ મતે સંક્ષેપમાંજો, કર્યું ધનુશધારીનું તે વર્ણનજો;
 એ કહ્યું ગરબા એકમાંજો, સદાશેવો તે શક્તના ચર્ણજો. ધ. ૧
 સતકુળના હોતો સાંભળજા જો, કોઈ જાણ્યા અજાણ્યાની સિખા
 દાન દયા પ્રતિપાળને જે, નહીતો ઘણી ભંગશો ભીખજો. ધ. ૧
 આપો અપાવો આપથી જો, કરો વાસે તેજ લણત્ય જો;
 પામો નહીં માળાપથી જો, એમાં કરો ન કેશીએ મંજુાયજો. ધ. ૧
 સંવત સતર બાંણુવે જો, કળ્યપ્રદા અસાડો સાર જો,
 તિથિ પવિત્ર વખાંણુવે જો, એકાદશિને જગુવાર જો. ધ. ૧
 ગરબો સંપૂર્ણ ગાઈને જો, વહે વહેલ એ નિશદિન જો;
 એ કહે મા ધન બાઈને જો સદા શક્ત રહો મમસિશ જો. ધ. ૧

